

РЕШЕНИЕ

№ 37166

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9560** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е. Х., [дата на раждане], гражданин на Република А., със съдебен адрес [населено място], [улица], партер, чрез адв. Р. П. от САК, срещу Заповед № 513з-9958 от 21.08.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. В първоначалната жалба и в допълнение към жалбата от 15.09.2025 г. поддържа, че не е ясно кои служители и в какво качество са извършили проверка на декларирания адрес, от която проверка не му били предоставени документи. Счита, че отказът не може да се основава единствено на обяснения на съседите, нито на една проверка на адреса в летния период на отпуски. Оспорва изводите на органа, че не се е установил на адреса и намира, че същото не може да бъде удостоверено чрез едно посещение. Поддържа, че в нарушение на чл.35 от АПК отказът е постановен без да се изяснени фактите по случая му, вкл. не са поискали от собственичката да имота да осигури достъп до него, за да се установи дали чуждият гражданин пребивава реално там. Твърди, че е получил българска виза, валидна от 26.07.2025 г., от която дата до 12.08.2025 г. е пребивавал в хотел „М.“, [населено място], след което е заминал по работа и на почивка в Италия до 30.08.2025 г. Поддържа, че към заявлението е приложил всички изискуеми документи за получаване на право на продължително пребиваване по чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ. Навежда доводи за несъответствие с целта на закона. Претендира се съдът да постанови решение, с което да

отмени оспорения отказ и да присъди сторените разноски.

Ответникът началник отдел „Миграция“ – СДВР оспорва жалбата в писмен отговор от 28.10.2025 г., чрез главен юрк. М. Г..

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от Становище рег. № 513з-88617 от 20.08.2025 г. на началник СЗМ-ОМ-СДВР, че на 16.08.2025г. е извършена проверка относно достоверността на заявения адрес, на който чуждият гражданин е заявил, че живее, а именно [населено място], [улица], ет. 4, ап.11, от служители на отдел „Миграция“ - СДВР. На място на адреса не е установен никой, но е проведен разговор със съсед от ап. 10 и с г-н Ч. - домоуправител на сградата, които са заявили, че Е. Х. не живее на горепосочения адрес, а жилището не се обитава от около една година, като преди това на адреса е живяла само собственичката. Посочено е в документа, че от подаване на заявлението в отдел „Миграция“ - СДВР на 08.08.2025г. до извършване на проверката на адрес на 16.08.2025г., чуждият гражданин не се е установил на заявения адрес на пребиваване, което било показателно, че заявеният адрес на пребиваване е посочен единствено с цел получаване право на продължително пребиваване в Република България. Предвид тези констатации е направено предложение да се издаде заповед за отказ от предоставяне право на пребиваване на основание чл.26, ал. 1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Издадена е оспорената Заповед № 513з-9958 от 21.08.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл.26, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ на чуждия гражданин е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният акт е връчен на адресата на 01.09.2025 г. Жалбата вх. № 513000-62806 от 02.09.2025 г. по описа на СДВР, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган - началник на отдел "Миграция" - СДВР в съответствие с правомощията, предоставени му със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. (л.53) на директора на СДВР, издадена на основание чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ, и по силата на Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР, с която С. Т. С. е оправомощен да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ – СДВР (л.52).

Мотивите на заповедта следва да се считат за допълнени с тези на Становище рег. № 513з-88617 от 20.08.2025 г. на началник СЗМ-ОМ-СДВР с оглед направеното позоваване в нея и съобразно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. Като правно основание за отказа е посочен чл.10, ал.1, т.23, предл. 2 от ЗЧРБ – чуждият гражданин е декларирал неверни данни. От фактическа страна, в становището и заповедта са описани идентични обстоятелства – чуждият гражданин е декларирал адрес, на който ще живее при пребиваването си в страната в [населено място], [улица], ет.4, ап.11, но при проверка на 16.08.2025 г. на достоверността на адреса било установено, че той не живее на този адрес. Формиран е извод, че след като от подаване на заявлението на 08.08.2025 г. до датата на проверката на 16.08.2025 г. чуждият гражданин не се е установил на заявения адрес, то същият е посочен единствено с цел получаване на право на продължително пребиваване в Република България, т.е. декларирал е неверни данни. Противно на твърденията в жалбата, съдът приема, че така изложените мотиви съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК.

Независимо от изложеното, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.3-5 от АПК.

Установява се от Докладна записка рег. № 513р-87166 от 18.08.2025 г. на полицейски орган в сектор „Незаконно миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР, че на 16.08.2025 г., около 10:00 часа, служители извършили проверка по заявление рег. № 103209 от 08.08.2025 г. на декларирания адрес за пребиваване в [населено място], [улица], ет.4, ап.11, при която не установили никого на място. Проведен бил разговор с г-н Д. В. Х., ЕГН [ЕГН], и с г-н М. Ч. – домоуправител на сградата, които заявили, че не са виждали чуждия гражданин на адреса, който от около една година бил необитаем. Проведен бил разговор със собственика на жилището – г-жа В. Г., която заявила, че има валиден договор за наем с чуждия гражданин, който до момента не е живял на адреса, тъй като често пътува по работа в чужбина, като и към момента на разговора бил в Италия.

Към заявление рег. № 103209 от 08.08.2025 г. е приложен договор за наем от 06.02.2025 г. за процесното жилище с наемодател В. Х. Г., както и нейна декларация с нотариална заверка на подписа от 08.08.2025 г., че е съгласна чуждият гражданин да бъде адресно регистриран и за ползва имота й. Приложен е и анекс от 29.07.2025 г. към договора за наем, с нотариална заверка на подписите от 30.07.2025 г., с който срокът на договора е удължен с една година, считано от 06.11.2025 г.

Към жалбата са приложени доказателства за пребиваване на Е. Х. в хотел „М.“, [населено място], в периода от 26.07.2025 г. до 12.08.2025 г., както и самолетни билети на негово име – на 12.08.2025 г., за полет С. – Р., и на 30.08.2025 г. – с посока Р. – С., пристигане в 11:15 часа.

В административната преписка се съдържа Докладна записка рег. № 513р-93029 от 01.09.2025 г. на полицейски орган при ОМ-СДВР, според която на 30.08.2025 г. е била извършена проверка на адреса в [населено място], [улица], ет.4, ап.11, при която не бил установен никой на адреса. Не е отбелязан час на посещениято.

Съдът кредитира показанията на свидетеля на жалбоподателя като житейски логични, последователни и съответни на писмените доказателства по делото. Установява се от разпита на В. Х. Г. като свидетел по делото, че през м. февруари 2025г. Е. Х. дошъл в България, когато бил сключен договорът за наем за апартамента в [населено място]. Е. започнал да ползва имота и да плаща наем, но чрез приятеля на свидетелката, който бил негов работодател, т.е. наемната цена се превеждала по сметка на свидетелката от нейния приятел, тъй като той е работодател на Е. (доказателства за трудови правоотношения не са представени по делото). Когато пристигнал в България през лятото, той се настанил в хотел „М.“ за кратък период, защото трябвало постоянно да бъде в центъра на града, за да оправя документи. Свидетелката установява, че в средата на месец август служител на СДВР се свързал с нея по телефона, за да я пита дали има някой на адреса и дали тя може да отвори апартамента. Г. отговорила, че Е. живее там по принцип, но от лятото не живее там, защото е отпускарски период, но тя може да осигури съдействие да отвори жилището. На изричен въпрос относно несъответствие на показанията й с докладна записка на лист 29 от делото, свидетелката уточнява, че е имала предвид, че в момента (на разговора) Е. не е на адреса. По-късно през м. август свидетелката позвънила няколко пъти на същия телефон, за да каже, че Е. се е прибрал и служителите могат по всяко време да го посетят, но „те явно вече се били отказали“.

От писмените доказателства по делото се установява, че в периода от 26.07.2025 г. до 12.08.2025 г. чуждият гражданин е пребивавал не на декларирания адрес за пребиваване в [населено място], а в хотел „М.“, [населено място]. Съдът намира за логично обяснението на св. Г., а също така и

съответно на нотариалната заверка на подписите под приложените към заявлението документи, че в този период са били подготвяни документи, което налагало престоят на Х. в центъра на града. Въпреки това, се касае за един продължителен период от време – 17 дни, в които лицето очевидно не е пребивавало на адреса в [населено място], доказано с представени от него документи.

Също така безспорно се установява от писмените доказателства по делото, че в периода от 12.08.2025 г. до 30.08.2025 г. чуждият гражданин не е пребивавал в страната ни. Това от своя страна логично обяснява и резултатът от проверката на 16.08.2025 г., при която съседите на жилището са дали сведение, че същото е необитаемо. Същевременно, не е спорно, че през м. август 2025 г. служители на ОМ-СДВР са се свързали със собственичката на имота, от която са придобили информация, че към момента на проверката чуждият гражданин не е в страната предвид отпускарския период, които сведения са житейски логични, доколкото проверката е извършена в средата на м. август 2025 г.

Очевидно установените по делото обстоятелства са противоречиви – самият жалбоподател признава, че в един продължителен период от време при престоя си в България през лятото на 2025 г. не е пребивавал на адреса в [населено място], но от друга страна, служителите на ОМ-СДВР са се лишили от възможността да добият релевантна информация относно пребиваването на чуждия гражданин на заявения адрес, след като не са извършили проверка на място в жилището, при която да установят дали там има негови вещи. Не може да се придаде достоверност на сведенията на съседите, доколкото от същите не са дадени писмени такива, а възпроизвеждането в докладната записка на благоприятни обстоятелства, за които административният орган носи доказателствена тежест по чл. 170, ал.1 от АПК, няма обвързваща доказателствена сила. От друга страна, предоставените сведения от съседите са логични, доколкото в периода на проверката, а и от 26.07. до 12.08.2025 г., чуждият гражданин не е пребивавал на декларирания адрес.

При тези данни по делото казусът следва да бъде разрешен съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса – по чл.170, ал.1 от АПК за административния орган и по чл.154, ал.1 от ГПК за жалбоподателя. Съдът приема за безспорно доказано благоприятното за жалбоподателя обстоятелство, че към момента на проверката на 16.08.2025 г. същият не се е намирал в България, при изрично предоставена на органа информация в този смисъл. От друга страна, служителите на ОМ-СДВР не са проявили активност да съберат всички относими по смисъла на чл.39, ал.1 от АПК доказателства относно релевантните обстоятелства по реалния престой на чуждия гражданин на декларирания адрес - не са посетили жилището, независимо, че са се свързали със собственика му, не са изискали писмени сведения от съседите, които да бъдат потвърдени пред съда по реда на чл.171, ал.1, изр.2 от АПК. Когато към тези обстоятелства се добави обективният факт, че на адреса е извършена една единствена проверка и то в летния период, при данни, че тогава лицето не пребивава там поради отпуск, за съда е дължим извод за недоказаност на основанието по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, вр. чл.170, ал.1 от АПК. Налице е деклариран адрес за пребиваване в България, който не е проверен дали реално и обективно се ползва от чуждия гражданин, в смисъл дали има негови вещи там, при наличие на данни от друга страна, че през лятото (вкл. към датата на проверката) лицето не пребивава там.

Изложеното, освен, че съставлява допуснато в хода на административното производство съществено процесуално нарушение по изясняване на случая от фактическа страна съгласно чл.34 и чл.35 от АПК, е довело и до неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 от АПК. При липса на събрани всички релевантни по случая доказателства, твърденията на административния орган, че жалбоподателят е деклариран неверни данни, а именно, че от подаване на заявлението на 08.08.2025 г. до датата на проверката на 16.08.2025 г. (в

един кратък период от около една седмица в средата на лятото) чуждият гражданин не пребивава на адреса, не съответства на обективната действителност и на реалните причини за отсъствието му, поради които в така посочения период лицето не е пребивавало на адреса.

Съгласно чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона (чл.6, ал.3 от АПК). Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. (чл.6, ал.5 от АПК). Противно на твърденията в писмената защита на ответника, процесният отказ не съответства на преследваната цел по законосъобразно упражняване на правомощията на административния орган по контрол на чужденците и не навежда на нарушение на задълженията на чуждия гражданин по чл.4 от ЗЧРБ. Напротив, същият се явява несъразмерно утежняваща правата и интересите на лицето мярка в нарушение на чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения оспорената заповед, като постановена при неправилно приложение на материалния закон, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски в размер на 10.00 лв. за държавна такса и 800.00 лв. за адвокатско възнаграждение, които са своевременно поискани. Заплатеното адвокатско възнаграждение е под минималния размер по чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което възражението на ответника за неговото намаляване съобразно чл.78, ал. 5 от ГПК е неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Х., [дата на раждане] , гражданин на Република А., със съдебен адрес [населено място], [улица], партер, чрез адв. Р. П. от САК, Заповед № 513з-9958 от 21.08.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място] 1303, [улица], да заплати на Е. Х., [дата на раждане] , гражданин на Република А., с адрес [населено място], [улица], ет.4, ап.11, и съдебен адрес [населено място], [улица], партер, чрез адв. Р. П. от САК, на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените в производството разноски в размер на 810.00 (осемстотин и десет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: